

અયનંતી સુદુભારનો
તેર ઢાલીશો.

તથા

અઢાર નાનાની સજ્જાય અને શુ-
ભરની સજ્જાય.

આ પુસ્તક

આપક ભાઈ જીને બાગુવા વાચવાને અર્થે

શ્રી મુંજાપુરી મધ્યે

તળદીશ્વર છાપખાનામાં

છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્યું

સંવત્ ૧૯૪૦ ના માહા શુદ્ધિ ૧૫ પંચમાર

॥ અથ શ્રી અયવંતી સુકુમારનાં
તેર ઢાલીયાં પ્રારંભઃ ॥

॥ દોહા ॥

॥ પાસ ભિનેસર સેવીયેં, ત્રેવીશમો ભિ
નરાય ॥ વિઘ્નનિવારણ સુજડરણ, નામેં નવ
નિધિ થાય ॥ શા ગુણ ગણિં જંતેં કરી, અ
યવંતી સુકુમાર ॥ ડાન દેઈને સાંભલો, ને
મ હોય મંગલ ભાવ ॥ શા

॥ ઢાલ પહેલી ॥

॥ જોડર નેડી નામ રે, લક્ષ્મી વીનવે ॥ અ
દેશી ॥ મુનિવર આર્ય સુહૃત્તી રે, ડિણહિંડ
અવસરે, નયરી બિલયાણી સમોસત્યા એ
॥ ચિરણ કરણ વ્રત ધારરે, ગુણમણિ આણ

૩, જહુ પરિવારે પરિવત્ત્યા એ ॥ ૧ ॥ વન વા-
 ડી આરામ રે. લેઈ તિહાં રહ્યા, દોય મુનિ ન
 ગર પઠાવી આ એ ॥ ૨ ॥ ધાનક માગણ કાન રે,
 મુનિવર મલપતા, લક્ષ્મણે ઘરે આવીયા એ
 ॥ ૩ ॥ શોભણી કહે તામ રે. શિષ્ય તુમે કહેના
 શો કાને આલ્યા ઈહાં એ ॥ ૪ ॥ આર્ય સુહસ્તીના
 શિષ્ય રે, અમે છું આવિકા, ઊઘાને ગુરુ છે
 તિહાં એ ॥ ૫ ॥ આમાગું છું તુમ પાસે રે, રહેવા થા
 નક, પ્રાશુક અમને દીળજે એ ॥ ૬ ॥ દાન શા-
 લા વિશાલા રે, આપી ભાવશું, આવી ઈહાં
 રહી જીયે એ ॥ ૭ ॥ આસપરિવાર સુવિચાર રે, આ
 ચાર ન તિહાં, આવી સુજે રહે સદા એ ॥ ૮ ॥ ન
 લિની ગુલ્મ અધ્યયન રે, પહેલી નિશા સ
 મે, ગણે આચાર્ય એકદા એ ॥ ૯ ॥ આલક્ષ્મણ
 સુત ગુણવંત રે, સુજી સુરોપમ, રૂપવંત ર

લીયામણો એ ॥ અયવંતી સુકુમાર રે. સા
 તમી લૂમિકા, પામ્યો સુજ વિલસે ઘણું એ
 ॥ ૬ ॥ નિરૂપમ નારી જત્રીશરે, રૂપેં અપ-
 છરા. શશી વયણી મૃગલોચણી એ ॥
 કહે બિનહર્ષ વિનોદ રે. પ્રમ પ્રમોદશું, લી
 લા લાડે અતિ ઘણી એ ॥ ૭ ॥

॥ ઢાલ જીભ ॥

॥ માયા મોહે દક્ષિણ મેલાઈ ॥ અં દેશી ॥
 મધુરસ્વરેં મુનિવર કરે, હોળ સૂત્ર તણી સ
 જ્ઞાય ॥ શ્રવણેં સુપરેં સાંતલલી, હોળ આ
 વી કુમરને દાય ॥ અયવંતી સુકુમાર સુણી
 ચિત્ત લાય ॥ ૧ ॥ વિષય પ્રમાદ તલ કરી, હો
 લ તન મન વચન લગાય ॥ અયના એ સુજ
 મેં કિહાં અનુલવ્યાં, હોળ ને કહે મુનિવર
 રાય ॥ કુમર કરી એમ સોચના, હોળ જેઠો

ધ્યાન લગાય પારોમરોમ ઊલ્લસિત થાયા
 અયગાશાઈમ ચિંતવતાં ઊપનો, હોળ ન
 તી સ્મરણ જ્ઞાન ॥ આજ્યો નિહાં ઊતાવલો,
 હોળ ધરતો મન શુભ ધ્યાન ॥ અયગાડાગુ
 રનાં ચરણકમલ નમી, હોળ જેઠો મનને ડો
 ડા લગવંત લક્ષ્મીસુત અછું, હોળ પૂછું જે
 કર નેડા ॥ અયગાજા નલિની ગુલ્મ વિમાન
 ના, હોળ તુમેં સુજ નાણો કેમ ॥ સૂરિ કહે નિ
 ન વચનથી, હોળ અમેં નાણું છું એમ ॥ અય
 ॥ પ્રાપ્ત પૂરવ લવ હું ઊપનો, હોળ નલિની ગુ
 લ્મ વિમાન ॥ તે સુજ મુનને સાંભળ્યું, હો
 લ નતિ સ્મરણ જ્ઞાન ॥ અયગાજા તે સુ
 જ કહો કેમ પામીયેં, હોળ કેમ લઈયેં તે જા
 મ ॥ કૃપા કરી મુનને કહો, હોળ માહરે તેહ
 શું કામ ॥ અયગાજા એ સુજ મુનને નવિ

ગમે, હોળ અપૂર્વ સરસ વિમાનાજારોદ-
 ધિ નલ કિમ ગમે, હોળ નેણે કીધો પથ પા-
 ના અચળાવા અદલા દિન હૂં નાણનો, હો-
 લ મેં સુજ લહ્યાં શ્રીકાર ॥ મુજ સરીજો-
 નગ કોઈ નહીં, હોળ સુજીયો ઈણે સંસાર
 ॥ અચળાવા હવે મેં નાણાં કારમાં, હોળ
 એ સુજ રત્ન કિંપાક ॥ કહે. નિન હર્ષ હવે ક-
 હો, હોળ કિમ પામુ તે નાકા અચળાવા ॥

॥ ઢાલ ત્રીલ ॥

॥ તું કુલદેવી સેવી સદા ॥ એ દેશી ॥
 સંયમથી સુજ પામીયે. નાણો તુમેં નિરધા-
 ર કુમરલ ॥ સુરસુજનું કહેવું કિશું, લહીયે
 શિવ સુજ સાર કુમરલ ॥ સંયમના જ્ઞાનર-
 સુર સુજ એણે લવડે, પામ્યાં અનંતીવાર
 કુમરલ ॥ નરપતિ સુરપતિ એ થયો, ન લહી

તૃપતિ લિંગાર કુમરલ્લ ॥ સંયમગાઝાકાગ-
 લિંગોલી પ્રાંથ કરે, પરિહરે મીઠી રાજ સુ-
 ગુરિલ્લ ॥ નલિની ગુલ્મ વિમાનનો, મુન્નને છે
 અલિલાજ સુગુરિલ્લ ॥ સંયમગાઝા તેલ-
 ણી મુન્નશું કરી મયા, ઘો ગુરિલ્લ ચારિત્ર સુ-
 ગુરિલ્લ ॥ ઢીલ કિસી હવે કીલ્લયે, લીલ્લયે વ્ર-
 ત સુપવિત્ર સુગુરિલ્લ ॥ સંયમગાઝા શ્રી આ-
 ચારન એમ કહે, હલ્લજ અછે તું જાલ કુ-
 મરલ્લ ॥ તું લીલાનો લાડલો, કેલીગર્લ સુ-
 કુમાલ કુમરલ્લ ॥ સંયમગાઝા દીક્ષા દુકકર
 પાલતાં, પંચ મહાવ્રત લાર કુમરલ્લ ॥ માથે
 મેરે ઊપાડવો, તરવો નલધિ અપાર કુમરલ્લ
 ॥ સંયમગાઝા મીણ તણે દાંતેં કરી, લોહ ચ-
 ણા કોણ જાય કુમરલ્લ ॥ અગ્નિ ફરંસ કોણ
 સહી શકે, દુકકર વ્રત નિરમાય કુમરલ્લ ॥ સં-

યમનાજાકુમર કહે પ્રભુ સાંભલો, દુઃખ વિ
 ણા કિમ સુખ થાય સુગુરુ ॥ અલ્પ દુઃખે
 બહુ સુખ હુવે, તે તો દુઃખ નગણાય સુગુ-
 રુ ॥ સંયમનાદ્વાતપ કરવું અતિ દોહિતું,
 સહેવા પરીસહ ધોર કુમર ॥ કહે નિનહર્ષ
 સુભટ થઈ, હણવાં કર્મ કહોર કુમર ॥ સં-
 યમનાજા ધર્મિ ॥

॥ ઢાલ થોથી ॥

॥ કપૂર હોયે અતિ ઊનલોરે ॥ એ દેવી
 ॥ કરનેડી આગલ રહીરે, કુમર કહે એમ-
 વાણ ॥ શૂર લણીશું દોહિતું રે, ને આગમેં
 નિન પ્રાણ ॥ મુનીસર માહરે વ્રત સું કાન ॥
 મુનને દીઠા નવિ ગમેરે, અધિ રમણી એ
 રાન ॥ મુનિના એ આંકણી ॥ ૧ ॥ સાચાં કરી
 બણ્યાં હતાં રે, કાચાં સહુ સુખ એહ ॥ જ્ઞાન

નનર પ્રગટી હીયેરે, છોડી સહુને સંદેહા-
 મુનીગાશા દુકકર વ્રત ચિર પાલતાંરે, તેતો
 મેં ન જમાય ॥ વ્રત લેઈ અણશણ આદર્શ
 રે, કષ્ટ અલ્પ નેમ થાય ॥ મુનીગાડાને વ્ર-
 ત લીએ સુગુર કહેરે, તો સાંભલ મહાભા-
 ગ ॥ ઘરે નઈ નિન પરિવારની રે, તોતું અ-
 નુમતિ માગ ॥ મુનીગાજા ઘરેં આવી માતા
 લાણીરે, અયવંતી સુકુમાર ॥ કોમલ વય
 ણેં વીનવેરે, ચરણે લગાડી લાલ ॥ મોરી
 માતા માહારે વ્રતશું કામ ॥ આ અનુમતિ
 ઘો વ્રત આદર્શરે, આર્ય સુહસ્તી ગુરૂ પાસ
 ॥ નિન નરભવ સફલો કરેરે, પૂરવો મહારી
 આશ ॥ મોરીગાડા મૂરજ નરૂ નાણે નહિ
 રે, ક્ષણ લાજીણો ન્નય ॥ કાલ અર્થિંત્યો-
 આવશે રે, શરણ ન કોઈ થાય ॥ મોરીગાજા

નેમ પંજી પંનર પડયોરે, વેદે દુઃખ નિશાદી
 સામાયા પંનરમાં પડયોરે. તેમ હું વિશાલ
 વીશામામોરીગાદાએ જંધન મુન નવિગ
 મેરે, દીઠાં પણ ન સુહાયાકહે નિનહર્ષ અં
 ગન લણીરે, સુજીયો કર મોરી માયામો
 રી માતાગાજા

॥ ઢાલ પાંચમી ॥

તાવાત મ કાઢો હો વ્રત તણીએ દેશી
 માય કહે વત્સ સાંલલો, વાત સુણાવી-
 એસીરે સાસો વાતેં એક વાતડી, અનુમતિ-
 ડોઈ ન દેશીરે માયગાજા વ્રત શ્યું તું શ્યો
 નાનડા, એ શી વાત પ્રકાશીરે ઘર નએ
 નિણ વાતથી, તે કેમ કીને હાંસીરે માય
 શાકેણે ધૂતારે લોલવ્યો, કેકેણે લુરડી-
 નાજીરે જોલે અવલા જોલડા, દીસે છ

જી મુજ નંજી રે ॥ માયનાડાતું નિશ દિન
 સુજમાં રહ્યો, જીલ વાત ન બની રે ॥ થા
 રિત છે વત્સ દોહિલું, દુઃખ લેવું છે તાણી રે
 ॥ માયનાજાતૂજ તૃષા ન જમી શકે, પા
 ણી વિણ પણ બચારે ॥ અરસ નીરસ નલ લો
 નને. જાલવી છે નિન કાચારે ॥ માયનાવા
 ઈઠાં તો કોમલ રેશમી, સુવું સોડ તલાઈ
 રે ॥ કાલ સંચારો પાથરી, ભૂયેં સુવું છે ભા
 ઈ રે ॥ માયનાદા આછા પહેરણ પહેરવાં,
 વાઘા દિન દિન નવતારે ॥ તિહાં તો મેલાં
 કાપડાં, ઓઢવાં છે નિત્ય પહેલાં રે ॥ માય
 ॥ જા માથે લોથ કરાવવો, રહેવું મલિન સ
 દાઈ રે ॥ તપ કરવાં અતિ આકરાં, ધરવી મ
 મતા ન કાંઈ રે ॥ માયનાદા કઠિણ હોએ
 તે સહે, તે દુઃખ તેં ન જમાય રે ॥ કહે નિન-

હર્ષ ન કીલ્યેં, ત્રિણવાતેં દુઃખ થાયરે ॥ મા
યનાજ્ઞા

॥ ઢાલ છઠ્ઠી ॥

તાલાલ રંગાવો વરનાં મોલીયાં ॥ એ
દેશી ॥ હવે દુમર ઈશ્યું મન ચિંતવે, મુનને
કોઈ નાપે શિક્ષારે ॥ ન્ને ન્નણિં છું વિણ અ
નુમતેં, તો ગુરિ પણ ન દીયે દીક્ષારે ॥ હવે
॥ ૧ ॥ નિન હાર્યેં કેસ લોચન કીઓ, લલો-
વેષ નતિનો લીધોરે ॥ ગૃહવાસ તન્યો સંઘ
મ લન્યો, નિન મન માન્યો તેમ કીધોરે ॥
હવેગારા લસા દેખી મન ચિંતવે, એતો વેષ
લઈને બેઠોરે ॥ એહને રાજ્યાં હવે શું હવે,
નમીયેં મીઠા લણી એઠીરે ॥ હવેગા ૩ ॥ વ
લ્લ સાંલલ તેં એ શું કીઓ, મુન આશા
તા ઊન્મૂલીરે ॥ તુન મુજ દેખી સુજ પામ

તી, દેઈ બન્ય છે દુઃખની શૂલી રે ॥ હવેનાજ
 ॥ તુન નારી બત્રીશે બાપડી, અજલા ને
 ચોવનવંતી રે ॥ કુલવંતી રહેતિ નિશ દિને,
 તુન મુજ સાહામું નિરજંતી રે ॥ હવેનાપા
 રંગે રહેતી તાહરે મનબિપરે, તુન વચણ કદી
 નવી લોપ્યો રે ॥ અવગુણ પાજેં એ નારીશું,
 કહેને શા ભારે કોપ્યો રે ॥ હવેનાદા એ દુઃખ
 બમ્બું બશે નહિં, પણ બેર નહિં તુન કેડે રે
 ॥ નિનહર્ષ લક્ષા નારી મલી, આંખડીયેં આ
 શું રેડે રે ॥ હવેનાજા

॥ ઢાલ સાતમી ॥

॥ ઘરેં આવોલ આંખો મોરીયો ॥ એ
 દેશી ॥ અનુમતિ દીધી માયેં રોવતી, તુનને
 થાઓ કોડ કલ્યાણ ॥ સફલ થાઓ તુન
 આશાડી, સંયમ થઈને સુખમાણ ॥ અનુગ

૧૧૧૧૧ હવે કુમર તણાં વંછિત ફલ્યાં, હૃષ્યો
 નિત પિત મન્નર ॥ આઝ્યો ગુરૂ પાસેં ઊભ
 હ્યો, સાથેં પરિવાર અપાર ॥ અનુગારા
 સદ્ગુરૂના ચરણ કમલ નમી, ત્લાંજે કર
 નેડી કુમારો ॥ પ્રવહણ સમ શ્રીગુરૂ મુન
 લણી, સંસાર સમુદ્ધી તારો ॥ અનુગા ૩
 ૥ આચારને ઊચ્ચિરાવીયાં, વ્રત પંચવિધેં સ
 હુ સાજેં ॥ ધન ધન એહવા નેણેં સુજતબ્યાં
 નર નારી મલી એમ ત્લાંજે ॥ અનુગા ૪ ॥
 લન્દા કહે આચારન લણી, તુમને કરેં એક
 નિહોર ॥ નલવલ્લે એ રૂડી પરેં, મુન કાલન
 ડાની કોર ॥ અનુગા ૫ ॥ તપ કરતાં એહને વા
 રન્ને, લૂખ્યાની કરન્ને સારો ॥ નમવારેં દુઃ
 જ નાણું નથી, અહમેંદ તણો અવતારો ॥
 અનુગા ૬ ॥ માહરે આથી પોથી એહતી, દી

ધી છે તુમચે હાથ ॥ હવે નિમ ન્નણો તેમ
 રાજને, વાલી મહારી એ આથ ॥ અનુગા
 ॥ સાંભલ સુત ને વ્રત આદર્યું, તો પાલ-
 ને નિરતિથાર ॥ દૂષણ મ લગાડીશ વ્રત
 લણી, નેમ પામે લવ પાર ॥ અનુગાવા ધન્ય
 ગુરૂ નેહનો એ શિષ્ય થયો, ધન્ય માત, પિ-
 તા કુલ નસ ॥ નેહને કુલ એ સુત ઊપન્યો,
 ઈમ જોતાવી નશ વાસ ॥ અનુગાવા એમ
 કહી લસા પાછી વલી, ડુઝણી વહ્યર લહી
 સાથ ॥ નિનહર્ષ અલ્પ નલ માછલી, ઘર
 આવી થઈ અનાથ ॥ અનુગાવા ઈતિ ॥

॥ ઢાલ આઠમી ॥

॥ પ્રાહુણાની દેશી ॥ સદ્ગુરૂ હો ॥

કહું તુમને કર નેડ, ચિર ચારિત્ર પલે નહીં ॥
 સદ્ગુરૂ ॥ સદ્ગુરૂ હો ॥ તપ કિરિયા

નવિ થાય, કર્મ જપે નેહથી સહી ॥ સંગાણા
 સંગા તુમથી અનુમતિ થાય, તો હું અણશ
 ણા આદરું ॥ સંગા સંગા થોડા કાલ મઝાર,
 કષ્ટ કરી શિવપદ વડે ॥ સંગા રા ॥ મુનિવર
 ન હો ॥ નેમ સુજ થાયે તુલ, તેમ કરો દેવા
 યુપિયા ॥ મુનિ ॥ મુનિ ॥ ગુરુને ચરણે લા
 ગિ, સદુશું જામણાં કીયાં ॥ મુનિ ॥ ગા
 મુનિ ॥ આલ્યો નિહાં સમસાણા, જલે મૃ
 તક વન્હિ ધગધગે ॥ મુનિ ॥ મુનિ ॥ ગિ
 હામણો વિકરાલ, દેજતાં મન ઊભગે ॥ મુ
 નિ ॥ ગા ॥ મુનિ ॥ પિતૃવન ઈણે નામે, ઈસે
 ચમવન સારિજો ॥ મુનિ ॥ મુનિ ॥ ગાંટા
 લા તિહાં ફૂજ, કરીર કંચેરી સારિજો ॥ મુ
 નિ ॥ ગા ॥ મુનિ ॥ આલ્યો તિણ વન માંહે,
 તિહાં આવી અણશણ કર્યું ॥ મુનિ ॥ મુનિ

॥કાંટે વીંધાણા પાય, તતક્ષણ લોહી નરહ
 સ્યું ॥મુનિગાદા ॥મુનિગા ॥પગ પીડી પરનાલ,
 લોહી પાવસ ઊન્નહ્યો ॥મુનિગા ॥મુનિગા ॥
 સોભાગી સુકુમાર, કઠણ પરિસહ આદ-
 સ્યો ॥મુનિગા ॥મુનિગા ॥શત્રુસ્તવ તિહાં-
 ડીધ, શરણું અરિહંત સિધ્ધનું ॥મુનિગા ॥મુ-
 નિગા ॥ધર્મચાર્ય ધ્યાન, ધસ્યું નિનહર્ષ ત
 લે મને ॥મુનિગાદા ॥મુનિગા

॥ ઢાલ નવમી ॥

॥ધોળીડા તું ધોને મનનું ધોતીયું રે
 ॥એ દેશી ॥તિણ અવસર એક આવી નં
 જૂડી રે ॥સાથે લઈ પોતાના જાલ રે ॥લ
 ક્ષ કરવાને દહુ દિશ કિરે રે, અવલી સવ
 લી દેતી ફાલ રે ॥તિણગા ॥થરણ રૂઢીર
 ની લીધી વાસના રે, જાલ સહિત આવી

વનમાંહે રે ॥ ગંધેં ગંધેં આવી શોધતી રે, -
 જાવા લાગી પગ સુ સુહાગરે ॥ તિણગાર
 ॥ ચિટ ચિટ થૂંટે ઘાંતેં ચામડી રે, ગટ ગટ જાન
 ચે લોહી માંસ રે ॥ જટ જટ ચર્મ તણાં જટ
 કાં લરે રે, ત્રટ ત્રટ ત્રોડે નાડી નસરે ॥ તિણ
 ॥ ડા પ્રથમ પ્રહરેં તે નજૂડ નંજૂડી રે, એક
 ચિરણનું લક્ષણ કીધે રે ॥ તોપણ તે વેદના
 ચેં કંપ્યો નહીં રે. જીને પ્રહરેં જીને પગ લી
 ઘરે ॥ તિણગાજા જાચે પિંડી સાચલ ત્રો
 ડીને રે, પણ તે નકરે તિલલર રીવરે ॥ કા
 ચા માદી લાંડ અશાશ્વતી રે, તૃષ્ણ થા
 ઓ એહથી ભવરે ॥ તિણગાપાત્રીને
 પ્રહરેં પેટ વિદારિયું રે, નળો કર્મ વિદાર્યા
 એણ રે ॥ ચોથે પ્રહરેં પ્રાણ તલ કરી રે,
 નસિની ગુલ્મ લહ્યાં સુજ તેણ રે ॥ તિણગ

॥દાસુર વંદીને તાસ શરીરનોરે, મહિમા
 કરે અનંત અપાર રે ॥કહે બિન હર્ષ તેણે
 અવસર મલીરે, વાંદણ આવી સઘલીના
 રરે ॥તિણગા જાઈતિ ॥

॥ ઢાલ દશમી ॥

॥તણે દેવકી કેણે લાલવ્યાં ॥એ દેશી
 ॥વાંદી પૂછે ગુરૂભણી, અમયો દીસે નહીં
 ભરતાર ॥પૂન્યન્ત ॥કિહાં ગયો મુનિ તે
 કહે, ઊપયોગે કહે તિણ વાર ॥કામિની ॥
 વાંદીના ॥આજ્યા હતા પોહોતા તિહાં, દુઃ
 જ પામી મરણ સુણેય ॥કામિની ॥હાહા
 કરે ધરણી ઢલે, આંસુડાં છૂટાં નયણેય
 ॥કામિની ॥વાંદીના ॥શાહીયડું પીટે હાથશું,
 ઊપાડે શિરના કેશ ॥કામિની ॥વિલવે પી
 યુ વિણ પદમિણી, સસનેહી પામે કલેશ ॥

ડામિની ॥ વાંદીના ડા અદલા દિનમાં વીલ
 હતી, વ્રતધારી હતો ભરતાર ॥ પૂન્યજી ॥
 એટલું હી સુજ અમતણું, સાંસ્થું નહીં-
 કિરતાર ॥ પૂન્યજી ॥ વાંદીના જા અમે મ
 નમાંહેં નાગતી, દેખીશું ઘરિસણ નિત્યા ॥
 પૂન્યજી ॥ ચિરણ કમલ નિત્ય વાંદશું, ચિં
 તવતી ઈણીપરેં ચિત્ત ॥ પૂન્યજી ॥ વાંદીના
 ॥ પા ॥ દેવેં દીઘ રંડાપણું, હવે અમેં થયાં
 અનાથ ॥ પૂન્યજી ॥ મનનાં દુઃખ કહિયેં
 કેહને, અમથા પડ્યા લુંઈ હાથ ॥ પૂન્યજી
 ॥ વાંદીના દુઃશું કહિયેં કંરીયેં કિશ્યું, અ
 મને હૂઓ સંતાપ ॥ પૂન્યજી ॥ દુઃખ કહિ
 યેં કેહને હવે અમથું પૂરણ પાપ ॥ પૂન્ય
 જી ॥ વાંદીના ॥ ગા ઊભી પછતાવો કરે, ના
 ખતી સુખ નિઃશ્વાસ ॥ ડામિની ॥ કહે નિ

ન હર્ષ ઘરે ગઈ, જત્રીશે થઈ નિરાસા ડા-
મિની ॥ વાંદીના વાઘીતિ ॥

॥ ઢાલ અગીઆરમી ॥

॥ દેખો ગતિ દેવની રોઅથવા ગન-
રાની ॥ અંશે દેશી ॥ દુઃખલર જત્રીશે રોવતી
રે, ગદગદ જોલે વચન ॥ પરલોકે પોહોતા
સહીરે, સાસુ તુમ પુત્ર રતન ॥ દેન્ને મુને
મુન્નરો રે ॥ અરે સાસુના નય્યા, અરે ન-
ણદીના વીરા, અરે અમૂલક હીરા, અરે મ-
નમોહન ગારા, અરે પ્રીતમ પ્યારા, દેન્ને મુ-
ને મુન્નરો રે ॥ અંશે આંડણી ॥ પાલમ્હા સુ-
ણી દુઃખણી થઈરે, પુત્ર મરણની વાત ॥
ચાર પહોર દુઃખ નિર્ગમી રે, પહોતી તિણો
વન પરભાત ॥ દેન્ને નારા કંથેરી વન ઢંઢતાં
રે, પુત્ર કલેવર દીઠા નારી માય રોઈ રડીરે,

નયણેં નલધારા નીઠા દેનેગાડા હીયડા
 ફેટ કાં નહીં રે, લઘી કાંઈ કરીશા અંતરન
 મીં વાલહો રે, ને તો પહોતો પરદેશા દેનેગા
 આજા હીયડા તું બિહુર થયું રે, પાહાણ નડ્યું
 કે લોહા ફીટ પાપી શલ્યું નહીં રે, વાલા ત
 યો વિછોહા દેનેગા પા હીયડું હણું કવારિ
 યેં રે, લું નું અંગારેં દેહા સાંતલતો કુલ્યું
 નહીં રે, તો જોતો તાહારો નેહા દેનેગા દુહા
 ઈણી પરેં ન્દરે ગોરડી રે, તિમહીન ન્દરે મા
 યા પિયુ પિયુ મુજથી કરી રહી રે, બાપ
 ઈડા મુર નિમ નયા દેનેગા બાપુ જલર
 સાયર બિલલ્યો રે, છતીમાં ન સમાય તાપે
 તકારન સુતનું કીયું રે, નિનહર્ષ હીયે અ
 કલાય દેનેગા ટાઈતિા

॥ હાલ જારમી ॥

॥ રાનકુમર જાઈ લલો લરતારા ॥ અ
 થવા મોરી જહિનીરે ॥ એ દેશી ॥ ક્ષિપ્રા
 તર ઊની રડેરે, માથ પિતા જલતી નેથ
 ॥ આંસુ લીનો કંચુઓ તિહાં, રહે નિથોય
 નિથોય ॥ મોરી વહુઅર, એ શું થયું રે અકા
 ન ॥ ગયો મુનઘરથી રાન ॥ મોરીના હું
 દુઝણી થઈ છું આન ॥ મોરીનાએનાએ-
 આંકણી ॥ ૧ ॥ એ ઘર મંદિર કેહનાં રે, કેહની
 એ ધનરાશી ॥ પુત્ર પિતા સુનાં સહુ રે, કેહી
 વિત આશી ॥ મોરીનાશીસે સહુ એ કાર
 મોરે, વિણસંતા કાંઈ ન વાર ॥ સંધ્યા રા
 તણી પદેં રે, કારમો સહુ પરિવાર ॥ મોરી
 ॥ ૩ ॥ જાળ જાળગર તણી રે દીસતી નેમ
 અમૂલ ॥ દિવસ ચારકા પેજણાં રે, અંતે ધૂ

लडी धूला मोरीगाचा भात पिता सुतडा
 मिनी रे, संयोगें भलियां आया वाचें म
 ल्यां नेम वाहलां रे, वाचें विजेरी ननय ॥
 मोरीगाचा सुपन भांढें नेम रांडडी रे. घ
 न पाभी हूजो शेठ ॥ नगी निहाले ठीक रे
 रे, लांग्युं भाथा हेठ ॥ मोरीगाचा स्वप्न ने
 म अशाप्पतां रे, सहु देजाय छे जेठ ॥ उ
 ठे निनहुरज वैरागीयां रे. सासु बहुयर
 तेठ ॥ मोरीगा जाठीति ॥

॥ ढाल तेरभी ॥

॥ सुण जेहेनी पीयुडो परदेशी ॥ अ
 देशी ॥ लक्षा घर आवी अंभ लांजे, गर्लवती
 घरे राजेरे ॥ अन्य वधू पोहोती गुडेपासें, व
 त अभूत रस याजेरे ॥ लक्षा पाप पंथ भ
 हाव्रत सधां पावे, दूषण सघलां टावेरे ॥

દુકકર તપ કરી કાયા ગાલે, કલિમલ પાપ
 પજાલે રે ॥ લક્ષ્મણાશાશંતકાલેં સહુ અ
 ળાશાણ લેહી, તલ ઔદારિક દેહી રે ॥ દેવ
 લોકનાં સુજ તે લેહી, ચારિત્રનાં ફલ એહી
 રે ॥ લક્ષ્મણાકાકેડેં ગર્ભવતી સુત નયો, દે
 વલ તેણેં કરાયો રે ॥ પિતામરણને ઠામેં સુ
 હાયો, અયવંતીપાસ કહાયો રે ॥ લક્ષ્મણાજા
 પાસલ કેરી પ્રતિમા થાપી, કુમતિલતા નડ
 કાપી રે ॥ કીર્તિ તેહની ત્રિલુવન વ્યાપી, સૂ
 રત નેમ પ્રતાપી રે ॥ લક્ષ્મણાજા સંવતસા
 ત્તર એગતાલીશેં, શુકલ આપાદ કહીશેં રે
 ॥ વાર શનીસર આઠમ દિવસેં, કીધી સ-
 જ્ઞાયા નગીશેં રે ॥ લક્ષ્મણાદા અયવંતી સુ
 કુમાર ખલાવેં, મધુર સ્વરેં ગુણ ગાવે રે ॥ તે
 બિન હર્ષ દીપે વડ દાવેં, શાંતિહર્ષ સુજ પાવે

રે ॥ લક્ષ્મણાજી ઈતિ શ્રી અયવંતી સુકુમાર
મહામુનિનાં તેર ઢાલિયાદૂપ સજ્જાયસં
પૂર્ણ ॥

॥ અય અઢાર નાતરાની ॥

॥ સજ્જાય પ્રારંભઃ ॥

॥ ઢાલ પહેલી ॥

॥ ધારણી મનાવેરે મેઘકુમારનેરે ॥
એ દેશી ॥ પહેલુંને પ્રણમુંરે પાસ પંથાસરો
રે, સમર્પે સરસતી માય ॥ નિન ગુફે કેરા
રે વચણ હૃદય ધરુંરે, રચું મનરંગ સજ્જા
ય ॥ ૧ ॥ લવિ તુમેં નેનેરે સંસાર નાતરાંરે
એક લવેં કુઆંરે અઢાર ॥ તે તમેં સમ
જીને દૂરે છાંડનેરે, નિમ પામો લવ પારા ॥

लविगाशानयशमां भोहोतुं रे भयुरां न
 एीयें रे, तिहां वसे गणिका अेडा कुंजर
 हत्ता रे नामें वेश्या वडी रे, लोणवे सुजअ
 नेडा लविगाडा अेक दिन रभतां पर नर
 शुं रंगें रे, छिहर रह्युं रे ओधान पापूरें भ
 सवाडें रे प्रसव्युं न्नेडलुं रे, जेतो जंटी नि
 धान लविगाडा वेश्या विभासे रे आ
 पएाने घरे रे, डिभ राजीनें जात पाक्ष
 ण क्षण रोवे रे घावुं घोवराववुं रे, कुण
 डरे सार संत्तात लविगापा अेम भन
 थिंति रे पंटीमां तहारे, घाल्यां जात ड हो
 य पासेनी भूडी रे नामांडित भुडी रे,
 यलावी नदीयें सोई लविगाडान भुना
 वहेती रे आवी सोरी पुरें रे, वाहाणुं वाते रे
 सार पातेहव तिहां आव्या रे होई व्यवहारी

ચારે, નદી કાંઠે હરજ અપારા તલવિનાગા
 દૂર થકી દીઠી રે પેટી આવતી રે, મનશું કરે
 ય વિચાર ॥ આપણને હોશી રે એ પેટી સ
 હી રે, વેહેંથી લેશું નિરધાર ॥ તલવિનાટ ॥
 જોલજંઘ કીધારે દોય વ્યવહારીયેં રે, કાઢી
 પેટી નિવાર ॥ મનમાંહે હરજ્યારે તે જોડુ
 નણારે, લઈ ચાલ્યા નગર મોઝાર ॥ તલવિના
 ॥ જાપેટી ઊઘાડી રે નનરેં નિહાલતાં રે, દી
 ઠાં જાલક દોય સાર ॥ પાસેંને દીઠી રે ના
 માંડિત મુઠ્ઠી રે, મનશું કરેય વિચાર ॥
 તલવિનાગા ॥ નેહને સુત ન હોતો રે તેણે જે
 દોલીઓ રે, જીને જેટી લીધ ॥ મુઠ્ઠિઝાની
 મેલેં રે નામ કુજેરદત્ત દીઓ રે, કુજેરદત્ત
 દીધી રે, પ્રસિધ્ધ ॥ તલવિનાગા ॥ અનુક્રમેં વા
 ધ્યાં રે દોય ત્રણ્યાં ગણ્યાં રે, પામ્યાં ચૌવન

સાર ॥ માત તાતેં નેઈ દોય પરણાવીયાં રે,
લોગવે સુજ અપાર ॥ તલ વિગાપરા

॥ ઢાલ જીભ ॥

॥ કોઈ લો પર્વત ઘૂંઘલો રે લો ॥ અં દેશી
॥ અંક દિન બેઠા દાંચે માલીયેં રે લો, નર ના
રી મનરંગ રે ॥ રંગીલા કંત ॥ સારી પાસા સો
ગઠં રે લો, રમીયેં તેહને સંગ રે ॥ રંગીલા કં-
ત ॥ આવોને પીયુલ આપણ બેલીયેં રે લો
॥ અં આંકણી ॥ ૧ ॥ રમતાં રમતાં જુસી ઘ
ણું રે લો, દા નાજે તરતાર રે ॥ રંગીના નામો
કિત દીઠી મુઝિદારે લો, મનશું કરેય વિચાર
રે ॥ રંગીના આવો ॥ ૨ ॥ રૂપેં સારિજા વયેં સા
રિજાં રે લો, સરજી વીંટી છે કેમ રે ॥ રંગીના
નામ અનોપમ દોય સારિજાં રે લો, સરજુ
યોવન તેમ રે ॥ રંગીના આવો ॥ ૩ ॥ કુજેર

દત્તા ઈમ ચિંતવી રે લો, શંકાણી વિસવા વી
 શ રે ॥ રંગીના શું ન્નણીયેં એ કિમ હશે રે
 લો, તું ન્નણે ન્નગદીશ રે ॥ રંગીના આવોના આ
 રમત મૂકી પીયરેં ગઈ રે લો, પૂછે તાતને વા
 ત રે ॥ રંગીના નામાંકિત ને મુદ્દિકારે લો, -
 સરજી કિમ છે તાત રે ॥ રંગીના આવોના આ
 તાત કહે સુણને સુતારે લો, કાં પૂછે એ હવી
 વાત રે ॥ રંગીના અતિ આગ્રહથી પિતા કહે
 રે લો, ધુરથી સવિ અવદાત રે ॥ રંગીના આ
 વોના આપેદી માંહેંથી કાઢી આં રે લો, દો
 થ જાતક વિજ્યાત રે ॥ રંગીના વિશેષેં નથી
 ન્નણતો રે લો, તુમચો ને અવદાત રે ॥ રંગી
 ॥ આવોના આઈ ત્યાદિક વાત સાંભલી રે લો,
 દેતી કર્મને દોષ રે ॥ રંગીના જંઘવશું સુજ
 લોગવ્યાં રે લો, હવે કરશું સંતોષ રે ॥ રંગીના

આવોનાટાએમ વિથારી સંયમ લીયોરે લો,
 પાલે પંથાથાર રે ॥ રંગીનાતપ દુકકર અતિ
 આદર્યું રે લો, સમિતિ ગુપ્તિશું પ્યાર રે ॥ રં
 ગીનાઆવોનાજાકુજેરદત્ત હવે ચિંતવેરે
 લો, આ નગરીમાં નરહેવાય રે રંગીનાજેહ,
 ન વરી જેહેન લોગવી રે લો, ઘર ઘર એમ
 કહેવાય રે રંગીનાઆવોનાજાઠમ ચિંત
 વી તિહાંથી ચાલીયો રે લો, આલ્યો મથુરાં
 ગામ રે ॥ રંગીનાવેશ્યા મંદિર ઉતર્યો રે
 લો, કહે વેશ્યાશું અન્યાય રે રંગીનાઆવો
 ॥ ૧ ॥ ઠમ કરતાં આલ્યો છોકરો રે લો, કર્મ
 ની એવડી વાત રે ॥ રંગીનાહવે અવધિ જ્ઞા
 ને નેઈ સાધવી રે લો, દીહું મથુરાં ગામ રે ॥
 રંગીનાઆવોનામાતાશું સુજ લોચવેરે લો,
 ધિગ્ ધિગ્ વિષય વિકાર રે ॥ રંગીનાગુરુણી

પાસેં સીજ ભાગીને રે લો, કરવા ધર્મનું કા
 મ રે ॥ રંગીના આલોના ૧૭ ॥ ઈમ ચિંતવી
 તિહાંથી ચિલી રે લો, આવી મથુરા ગામ રે ॥
 રંગીના વેશ્યા મંદિર ઊતરી રે લો, સાધવી ચ
 તુર સુન્નણ રે ॥ રંગીના આલોના ૧૮ ॥

॥ ઢાલત્રીલ ॥

॥ તેણેં અવસરેં નહાનો જાલુડો રે, પાલ
 ણેં પોહ્યો ન્નમ રે ॥ ગાળિં ઢાલરીયાં રે ॥ સુણ
 જાલુડા ઈદન કરતો રહે નહીં રે, સાધવી રા
 જે તામ રે ॥ ગાળિં ॥ હાલો હાલો હૂલરાવતી
 રે, સાધવી મીઠી વાણ રે ॥ ગાના સુના સહુ
 ડો સમને તિમ કહું રે, બુઠું ન કહું લગાર રે
 ॥ ગાના સુના એ આંકણી ॥ ૧ ॥ સગપણ છે
 તાહરે માહરે રે, સંલલાવું સાથી વાત રે ॥
 ગાના સુના ડોડો લવીને પોતરો રે, દેવર

દીકરો વીરે રે ॥ ગાના સુણ નાહલીયા ॥ શા
 સગપણ છે તાહરે માહરે રે, બીન્ પદકનું
 એહરે ॥ ગાના સુણા જંઘવ પીતૈને વડાં બીઓ
 રે, સસરો સુત ભરતાર રે ॥ ગાના સુણા ગા
 સગપણ છે તાહરે માહરે રે, બીન્ પદકનું
 એહરે ॥ ગાના સુણા માતાળા માતા કહું -
 સાંસુ કહું રે, કહું વલી શોકે લોન્નઈ રે ॥
 ગાના સુણા માતાળા ॥ ગા વડી આઈ વયુ
 ધર નાણીયું રે, તુજ મુન સગપણ એહરે
 ॥ ગાના સુણા માતાળા ॥ એહ સંજંઘ સવિ
 સાંલલી રે, ધર માંથી આવ્યાં દોય રે ॥ સુ
 ણા શ્રમણી ॥ પા ॥ અછતાં આલ ન દીલ
 યે રે, તુમ મારગ નહીં એહરે ॥ સુણા શ્રમણી
 કહે સુણો દોય નણારે, જોદું ન કહું લગાર
 રે ॥ તુમે સાંલલને ॥ દાપેદીમાં ઘાલી મૂડી

ચારે, નમુનાયેં વહેતી નેચરે ॥ તુમેંગાસો-
 રીપુર નગર તિહાં વલીરે, પેઠી કાઢી સોચ
 રે ॥ તુમેંગાજાઈમ નિસુણી તે દોચ નણે રે,
 સંચમ લીધું તેણી વારરે ॥ તુમેંગાસંચમ લઈ
 તપ આદરી રે, દેવલોડ પોહોતાં તેણી વારરે
 ॥ મન રંગીલા ॥ ટાતપથી સવિ સુજ સંપ
 નેરે, તપથી પામે જ્ઞાન રે ॥ મંગાતપથી કે
 વલ ઊપનેરે, તપ મહોદું વરદાન રે ॥ મન
 ॥ જાશ્રી તપગણપતિ ગાઈયેં રે, નિણેં ઋ
 ધિ વૃધિ થાયરે ॥ મનગાપંડિત દાનવિન
 ય તણું રે, ઋધિવિનય ગુણ ગાયરે ॥ મન
 ॥ ગાઈતિ શ્રીઋધિવિનયકૃત અઢાર-
 નાત્રાની સઝઝાય સંપૂર્ણ ॥

॥ અથ શ્રી સુલદાસતીની સજ્જા
થ પ્રારભઃ ॥

પાદોહા પાસરસતિ સામિની વીનવું,
સચગુર લાગું પાથ પાડર નેડિ કવિયણ લ
ણે, સતીય તણી સજ્જાથ પાપાકલ્પવૃક્ષ અ
વ્યા ઓલખી, આંગણ ઊભા નેણ પાવહુઅ
ર વાસીધું કાઢીયું, નતીય વોહોરાવ્યા તેણ
પાશામુનિવર સોધે ઈરન્ન, ભવ નતન કરંત
પાતરણું પડીઈં નતિ આંખમાં, નથણેં નીર
ઝરંત પાડાભલેં કરી તણ કાઢીઈં, થાંદલો
થયો રે નિલ્લાડ પાસાસુ દેખી વિલખી થઈ,
ઊપનો મન ઊચ્ચિટાટ પાજા તેણેં સબ્બને શું
કીલ્યેં. નેણેં કુલ લાગે લાન પાપુત્ર વહૂઅસ
સોના તણી, નહીં અમારે કાન પાપાગણ
વિણ શીંગલ લાકડી, ગુણવિણ નાર કુનારા

મન લાગ્યું તરતારનું, નહીં અમ ઘર જાસ
 ॥ દાપીયુ વચન શ્રવણે સુણી. મન માંદે, ચિં
 તે નેણ ॥ નિનઘર્મે દૂષણ ધીયે, કાઠિસ્સગા
 ઊલી તેણ ॥ ગા ઈન્દ તણું આસન થિલ્યું,
 સતીને થીડીઞિં આલ ॥ ચિંપા પોલ નડાવી-
 ચેં, તો ઊતરશે ગાલ ॥ ૮ ॥

ગાલ ॥ સાસુ પીયુના વચન સુલ-
 નાયે સાંલવ્યાં, મન માંદે ઊપનો છે સંતા
 પા ॥ હૈ હૈ દેવ તે શું કહ્યું, એતો સર્વ તા-
 હેરા દોષ ॥ સાંલલો પ્રભુ, મહારી વીનતી
 , સાંલલો નિન, મહારી વીનતી ॥ આ
 આંકણી ॥ ૧ ॥ સુલના જાઈ થીડ્યાં ધર્મ થાન
 કે, ઊપવાસ કીધો છે સાર ॥ ત્રણ નવકાર
 ગણી કરી . દેવ તું મુનને ઊતાર ॥ સાંલ
 લોનાશાશ્રાવક કેરી છું બેટડી, મઈસે

રાની ઘર નારાઠ્ઠાં તે કલંક પડાવીયાંભ,
સાસુડીયેં પડાવ્યાં મુનને જ્ઞાતાસાંલગાડા

પાદોહા પાનતીયેં હૈયે વિમાસીયું, ઘ
ણીયેં પડાવી રીશા ધીણેં નગરીયેં નહીં -
વોહોરશું, જનશું જીને દેશા પાપાએમ કહી -
તિહાંથી પાલિયા, ઢંડાણા ચારે પોલ પાપ્રહ
કૂટી રવિ ઊગમ્યો, નગરી હાલ કલ્લોલ પા
પાશાગાય ન ધાવે વાછડાં, સ્ત્રી ન ધાવે જાલ
પાઈણી પરેં નગરીમાં થયો, કોતુક નેવો -
ખ્યાલ પાડાકુંથીજિં લઈ કરીગરેં, જેંથ્યાં
ચારે દ્વાર પાલુંગલ પણ લાંગે નહીં, થશકે
નહીંજ લગાર પાજારાનયેં તો લુહાર તેડા
વીયા, સહુ તેડ્યા સુતાર પાઘણ ઊપર ઘણ
ગેકિજા, થસે ન આંગલ ચાર પાપા જ્ઞાડા
શેં ઊભા દેવતા, જોડ્યા એહવા જોલ પાસ

તી શીથે નલ ચારણી, તો બિચડશે પોલાણ
 ૥ રાન્ન સુણી આનંદીયો, નગરેં ઘણી છે ના
 રા અંતે બિર છે માહરે, સતીય શિરોમણિ
 સાર ૥ ૭ ૥ અંતે બિર કીધું એકું, કુઆ કાંઠે
 ન સમાય ૥ કાચે તાંતણે ચારણી, ત્રાગણ
 ત્રૂટી નય ૥ ૮ ૥ અંતે બિર થયું દયામણું,
 રાન્ન થયો નિરાશ ૥ મોહોટા પણું મનમાં
 રહ્યું, ધિક્ક પડ્યો ઘરવાસ ૥ ૯ ૥ રાન્નયેં પડ
 હો વનડાવીયો, વસ્તિ દેશે રાન ૥ ૧૦ ૥
 પોકારો કરે, કોઈ દીઓ જીવત દાન ૥ ૧૧ ૥
 પડહો આલ્યો ઘર આંગણે, નગરી હાલ ક
 લ્લોલ ૥ ૧૨ ૥ સાસુ અનુભતિ દીઓ, તો બિ
 ઘાડું પોલ ૥ ૧૩ ૥ વલી વલી વહૂઅર શું ક
 હું, નિર્લભ નહીં તુન લાન ૥ ૧૪ ૥ નવકુલ નાગ
 છેતે ગીર્જિં, આલ્યું કાકીડે રાન ૥ ૧૫ ૥ દૂષણ

ઘીનેં કરમને, કલંક થિડાવ્યું માય ॥ પડહો છ
 ઝી ઊલી રહી, નઈ સંભલાવો રાય ॥ ૧૭ ॥
 વેગેં તે ગઈ વધામણી, રાન્ન નહીં વિશ્વાસ
 ॥ મેલ્યક્ષ નેઈયેં પારજું, કરીયેં હક્ક તપાસ
 ॥ ૧૮ ॥ તિહાં કને રાય પધારીયા, મનમાં હર્ષ
 ન માય ॥ પરન્નને પીડા ઘણી, વાહાર કરો -
 મોરી માય ॥ ૧૯ ॥ અવર પડેષ માહારે લાઈ
 પિતા સતી કામાસરે સોય ॥ લોક સહુ મેડે
 થિડ્યું. સત્ય બુઝે સહુ કોય ॥ ૨૦ ॥

॥ દાસ ॥ નાઈ ઘોઈ સુલક્ષા જાઈયા
 તિયાંજી, મેદની મલી રાણો રાણ ॥ સાંભ
 લો પ્રભુજી મહારી વીનતી જી ॥ દુઝાને કાં
 ઠે આવી કરીજી, શ્રીસંઘ ભરને મહારી સા
 જ ॥ સાંભળાણાકયિ તાંતણે જાંધી થાવણી
 જી, દૂવામાંથી ભરી કાલ્યું નીરા ॥ હાથમાં

લીધી નલ ચાલણી ભ, ત્રણ દ્વાર બિધા-
 ડ્યાં થઈ ધીર ॥ સાંભળાશા કેઈ હોશે સા
 સરે પીયરે ભ, કોઈ હોશે મામે મોચાત ॥
 ચોથું તે દ્વાર બિધાડશે ભ, ને કોઈ હોશે શી
 લવંતી નાર ॥ સાંભળાજાઈતિ ॥

॥ દોહા ॥ ચોથી પોલ બિધાડશે, ને શી
 લેં નિડલંક ॥ સુર નર ને કરી સાળીયા, સ
 તીયેં બિતાસ્યું કલંક ॥ ૧ ॥ નગરી લોક આનં
 દીયાં, ગામ બિતારી ગાલ ॥ ઈન્દ્ર પ્રશંસા તિ
 હાં કરે, હૂઓ તે નય નયકાર ॥ ૨ ॥ શીયલ
 પ્રશંસા સહુકો લાણે, એ રહ્યું મહોદું નામ ॥
 વાઘણ કેરું દૂધડું, સોના કેરું ઠામ ॥ ૩ ॥ રા
 નન કહે સુલક્ષ્ણ સાંભલો, ધન્ય તમારું શીલ
 ॥ તમે કહો અમે કીલ્યેં, હુકુમ કરો નહીં ઢી
 લા ॥ ૪ ॥ હું તુમ આજ્ઞા શિર ધરું, છો અમન

ને આધાર ॥ ત્હાંડી તમારી સાસુને, મારિં
 વે નિધરિ ॥ પાસુલના કહે રાનન સાંલલો,
 રૂંડું કચું કિરતાર ॥ ફૂડ સચ્ચિનો નિવેડો હ
 જો, ક્રોધ મ કરને લગાર ॥ ટાસાસુ સુ
 લના ને પાય પડે, ઘન્ય ઘન્ય તારિં શીલ ॥
 જમેં લૂલાં તમેં માત છો, છો તુમેં શીલ સ
 લીલ ॥ ગાસુલના કહે સાસુ સાંલલો, રૂંડું
 ચયું નિરધાર ॥ ફૂડ સચ્ચિનો નિવેડો ચયો,
 ક્રોધ મ કરને લગાર ॥ ટાસુલનાનું શીય
 લ જાજંડ હૂળીં, પ્રગટ્યું દેશ વિદેશ ॥ કર્મ
 જપાવી મુક્તે ગયાં, કહે કવિયાણી પદેશ ॥
 ॥ જાપાઠાંતર ॥ ઘન્ય ઘન્ય સુલના મહા સ
 તી, ત્રિલુવન વાઘ્યો વાન ॥ કહે કવિયાણી -
 શીયલ ચડી, પામી સુજ નિર્વાણ ॥ જાઠીતિ
 કવિયાણી કૃત સુલના સતીની સજ્જાય સમાપ્ત ॥

॥ अथ श्री सुलभा सतीनी सळडा
य प्रारंभः ॥

॥ सत्य ने ने सुलभा तणुं, हुंतो न
एतो रे सही अहनी वात ॥ नाम सतीनुं
तीळये, प्रहू ठिठी रे पहेले परलात ॥ सत्य
॥ शाश्वे आंडणी ॥ भुनिवर वीहरण पां
गस्या, महिभावंत रे आर्नव सुडहाय ॥
डोरण ठिडे आंडरा, तेहमां तरणुं रे वली वा
य सुवाय ॥ सत्यगाशा तरणुं जूतुं आज-
मां, तेणें डरी रे वहे लोपिन धार ॥ सुलभा-
जारणें आवीयां, नयणें निराजी रे ऋषिने
पीड अपार ॥ सत्यगाडा भस्तडे भस्तडली
डीयां, लले डरी रे डाढ्युं नयणानुं शात ॥
साधु निराजाध थछ रहो, हवे पुढें रे शा
थया हवात ॥ सत्यगाडा सुलभा नितवट

ચાંદલો, તે થયોરે મુનિને નિલાડ ॥ સાસુ
 ક્રોધેં ઘડ ઘડી, રોષેં ભરીરે દુહવાણી તેવા
 રાસત્યગાચ ॥ શ્રાવક કુલમાં ઊપની, પર-
 ણાવીરે મહાકુલ મિથ્યાત ॥ તિહાં સમકિત
 સઘલું વહે, નિન હીયંડેરે દેવગુરૂ ધર્મ ધ્યા
 ત ॥ સત્યગાદા સાંભલ વલ્લ કહું વાતડી,
 રાતડીયેરે ખોલંતાડા દેત ॥ મન માંહેં વા
 તન રાજને, નેમ આપણુંરે ઘર ન હોયે ક
 નેત ॥ સત્યગાજા ગુણ હીણી તુન ગોરડી,
 નેણેં જતીતશુંરે જાલિંગન કીધ ॥ મુન
 ટાલી કેણેં નવી દીઠડું, પાપ જોહવુંરે વલ્લ તુ
 ન વહૂ કીધ ॥ સત્યગાદા મન ભાંગું ભરતા
 રનું, રયાણી ભરરે નવી રંગને ભાંગ ॥ નાહ
 નયણ નવિ નિરજતો, છતે યોગેંરે સંયોગેં
 વિયોગ ॥ સત્યગાદા સાસુડીયેં ફડી કહી,

સંલભાવી રે સહુ સન્નનને વાત ॥ ભરતારને
 ભંભેરીયો, ફૂડે કલંકે રે એમ ઘાલી ઘાત ॥
 સત્યગાણાશાસન નાયક દેવતા, દુઃખ દેખી
 રે સતીનં અપાર ॥ આફલીયા તેણી વેસાયે,
 દેવ રાણા રે થંપાનાં બાર ॥ સત્યગાણાશાસન
 ને ન્નઈ નળાવીઁ, સુણ સ્વામી રે નગરી બી
 ત્યાત ॥ થંપા પોલિ થિહું દિસેં નડી, પશુ મા
 નવી રે દુઃખડાં ન ખમાય ॥ સત્યગાણાશાસન
 ન્ન તે રોષે બીઠીયો, ઘણો ઘાણે રે કરન્ને થક
 થૂર ॥ કમાડ ફૂહાડે કાડશું, ઘણાં મથિયાં રે
 ઘરા સુભટન શૂર ॥ સત્યગાણાશાસન કમા
 ડ પોલુંના થઈ, સહુ મથિ મથિ રે ન્નેર કરીને
 ન્નય ॥ હાસ કલોલ લોક આકલાં, અંબૂજો
 રે સહુ લોક પીડાય ॥ સત્યગાણાશાસન પ્ર
 ન્ન મલી દુઃખ ધરે, કિયો કરવો રે હવે એહ

મા ઊપાય ॥ દેવ વાણી તત્ક્ષણ થઈ, કહ્યું કર
 ને રે નેમ તુમ સુજ થાય ॥ સત્યગાજપા મ
 ન વચન કાયાયેં કરી, શીયલેં સાચી રે સતી
 શિરોમણિ નાર ॥ રૂપ કાંઠે નલ ચાલણી, છાં
 દે ચંપારે સહી ઊઘડે જાર ॥ સત્યગાજપા
 ડવડારાન્નની કુંઝરી, સતીય શિરોમણી રે
 માહારે ઘર નાર ॥ રૂપ કાંઠે કરી એકઠી, સૂત્ર
 તાંતણી રે ન જમે ચાલણી તાર ॥ સત્યગાજ
 ॥ સાત વાર ચૂટી ગયો, પડિ ચાલણી રે તવ રૂ
 પ મન્નર ॥ રાન્ન મન ન્નંજો થયો, સતી કોઈ
 નહીં રે માહારે ઘર નાર ॥ સત્યગાજપારાન્ન
 ચેં પડહો વનડાવીયો, ને ઊઘાડે રે ચંપાનાં
 જાર ॥ રાન્ન પાટ વેંચી દીઝિં, કહે તે દીઝિં રે
 અરથ ગ્રંથ લંડાર ॥ સત્યગાજપા પડહ વા
 નંતો આવિયો, ઊલી આંગણો રે સુલક્ષના

રાસાસુભ દીયો મુન શીજડી, નઈ બિઘાડું
 રે ચંપાનાં જારા સત્યગારના વલિ વલિ વ
 હુઅરશું કહું, તું નિર્લબ્ધને રે કાંઈ નથી લા
 ના રાન્ન રાણી બંને જાં થયાં, તું સતી થઈ
 રે પોલ બિઘાડીશ આન સત્યગારના પડ
 હુ છજી બિલી રહી, સંલલાવો રે તુમેં તર
 ત રાન્ન ના રાન્ન આવી પાય પડે, માતા રા
 જો રે પશુઅ પ્રન્નનાં પ્રાણ સત્યગારના
 માતા પિતા સહુ દેજતાં, વલી દેજતાં રે સ
 સરોને ન્યેઠા રાન્ન પ્રન્ન સહુ દેજતાં, મૂડી
 ચાલણી રે કૂઆ નલ હેઠા સત્યગારના પ
 રણ્યા વિના પુરૂષ આલડયો, એણે લવેં રે
 મુનને વલી કોય ાકલંક દીધું તેહને શું કહું,
 પરમેસર રે પ્રીતેં તું નેય સત્યગારના કા
 થા સૂત્રને તાંતણે, જાંધીને રે શીંથી કૂવા ન

લ ઠામ ॥ ત્નરી થાલણી પાણી લીયે, સહુ પ્ર
 શંસે રે શીયલેં ઠામો ઠામ ॥ સત્યનાશખાફૂ
 લ વૃષ્ટિ કરે દેવતા, સહુ સેવતા રે લોડ રાણો
 રાણ ॥ મોતીય થાલ વધાવતા, છાંડી ઊઘા
 ડીરે ત્રિપોલ સુઠામ ॥ સત્યનાશદાથોથી
 પોલ ઊઘાડને, વલી શીયલેં રે સતી હોય
 ને નાર ॥ શીયલ મહિમા નગમાં વડો, શી
 થલ રાજો રે સાંભલી નર નાર ॥ સત્યનાશખ
 ॥ સાસુ સસરો જમાવતાં, જમાવતાં રે સહુ
 દેવર ન્યેઠ ॥ ભરતાર ભક્તેં જમાવતો, સહુ
 સેહેરની રે સ્ત્રી તુલ પગ હેઠ ॥ સત્યનાશદા
 સાસરે પીયરે સનનમાં, થઈ નિર્મલી રે રા
 ણ્યું નગ નામ ॥ નાડ રાજ્યું સારા શેહેરનું,
 ઊતારી રે ગાલ ગામો ગામ ॥ સત્યનાશખાસ
 સરે સમકિત શુદ્ધ મનેં, સમન્નવી રે નિનઘ

र्भ विज्यात ॥ आचङ्घ घर्भ समन्नवीयो, भूङ्गा
 व्युं रे महापाप मिथ्यात ॥ सत्यगाउगासासुं
 वहू प्रीतिं भत्यां, मन भत्या रे घणा घर्भने
 प्रेभ ॥ साधु वैथावस्थ वातडी, तरणा तणो
 रे उद्यो सर्व विवेक ॥ सत्यगाउगाशासन-
 सोहृ थडावीओ, गुडि गच्छपति रे आणंदवि
 भल सूरिंद ॥ तस पाटे अनुक्रमे हूओ, वि
 नयदेवळ रे विनय प्रल सूरिंद ॥ सत्यगा-
 ॥ उगासेवङ्क नय पंडित तणो, डर नेडी रे शि
 ष्य डरे अरदास ॥ सुलभा थिरिन्न वजाणा
 तां, वीरविमल रे वली भुजिभां वास ॥ स
 त्यगाउगा छति श्री सुलभानी सज्जाय सं
 पूर्णा ॥

॥ पद्य ॥ राग रागमडली ॥

॥ तुम हरिशन ललें पायो, प्रथम नि
 न, तुम ॥ अं अंडणी ॥ नाली नरेसर निंद
 निद्रूपम, माता भई देवी न्ययो ॥ प्रणाश्रान अभी
 रस नलघर वूढो, भानु गंगानलें नायो ॥ प्रणा
 ॥ सुरतई सुरभणि प्रभुज अनोपम, ते सवि
 श्रानमें पायो ॥ प्रणानुगता धर्म निवारण तार
 ए, नग नस भंडप छायो ॥ प्रणाशा प्रलु तुम
 शासन ने समडित, अंतर वैरी हरायो ॥ प्रणा
 कुणुरे कुदेव कुधर्म वासमें, डाल अनंत गमायो
 ॥ प्रणा उाजेर जेर वीनती उरें छितनी, तुम से
 वारस पायो ॥ प्रणा ज्ञान विमल प्रलु साहिज
 न नरे, समडित पूरण सवायो ॥ प्रथम नाच्ना

॥ समाप्ते ॥

सभातः

